

ТРОЙНАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ

ТРОЙНАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ	1
ТРОЙНАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ-10	1
ТРОЙНАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ-11	3
ТРОЙНАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ-12	13
ТРОЙНА АНГЕЛСКА ВЕСТ -13	15
ТРОЙНАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ-14	24
ТРОЙНАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ-15	34

Тройната ангелска вест-10

Проповеди на А. Т. Джонс, държани на Г. К. през 1895

• 10

(последна част)

Учили сме до известна степен "какво е Вавилон, какво се съдържа в това име" и разбираме, че то съдържа в себе си целия свят. "Да се излезе от Вавилон", не означава нищо друго, освен да се излезе от света. Ясно изследвахме, какво означава да се излезе от света, а това със сигурност е да си отделен изцяло от него и от всичко, което съдържа, без да се поддържа ни най-малка връзка с него.

Следващият въпрос гласи: "Как да се постигне това?"

За това Бог е взел всички необходими мерки и те са на наше разположение.

А сега, когато се обръщаме към тази част на изследването, трябва да знаем, че всяко сърце, приемащо Божието слово в Христовия Дух и съответното смирение, ще бъде подвижено от Бога, така че истината да произведе това, което е нужно за всеки приел я. Тя действително ще ни отличи и ще извърши за нас делото. Сами не можем да го направим, не можем да се отделим от нас самите и да се освободим от настоящия зъл свят, от греха в абстрактен

смисъл - да се отделим не само от отделните грехове, но и от греха изобщо, така че да няма власт върху ни и вместо него да действа Божията сила.

В Словото Си Бог има една истина, която ще извърши тъкмо това и ще ни издигне над света, така че ще обитаваме във великолепната светлина на Божието царство. Тази сила ще почива на нас, тя ще бъде в нас и около нас, така че да вършим делото, за което сме призвани и изпълним това, което Бог ни е дал да правим. Предупредителната вест и призивът, който трябва да достигне до всички, ще прокънти високо: "Излезте из нея люде мои!"

Не можем да призовем хората да излязат, ако самите ние не сме излезли изцяло от Вавилон. Не мога да приканя някой човек да излезе от Вавилон, ако аз самият не съм излязъл от него. Не мога да накарам даден човек да разбере какво означава раздялата със света - не мога да го постигна дори и с Божията истина - ако не съм го разбрал и познал от собствен опит.

Не мога да призова хората изцяло да се отделият от света или от нещо в него, така че да бъдат зависими изцяло от Бога и от нищо друго, ако аз самият съм свързан със света .

Така не може. Може да кажем думите: "Излезте", но в тях да няма силата, която да ви спечели, за да ви изведе от там, защото само Божията сила може това, а самите те не могат да излязат от себе си.

Както видяхме от една предишна проповед, "гласът от небето" бе този, който изведе народа от Вавилон, което ще рече, че е абсолютно наложително от сега нататък така да сме свързани в нашата работа с небето, че народът да чува небесен глас, когато говорим Божието слово, което и отговаря на намерението на тържествения призив. И в диспозицията на истината, с която ще се срещнем в следващия откъс от темата, Господ ще свърже желаещите да я приемат с небето така, че те ще Го намерят тук на земята. Изхождайки от Словото, Бог желае дните ни, особено от сега нататък, да са като небесни дни на земята. И Той ще се погрижи това да е при всеки, който напълно се предава на Бога и на истината и чува гласа от Небето.

Затова ви умолявам между тази и следващата проповед да подготвите празнично и в чистота сърцата си и цялата си мисъл за това, което Господ има да каже, за всичко, което Той иска да ни даде и желае да изпълни за нас.

Бог има за нас важни истини, които ще извършат за нас голямото дело, което трябва да се извърши. Ние трябва да сме Му предали всичко и да кажем: "Говори, Господи, защото слугата Ти слуша" (1 Царе 3:9). И когато Той говори, остави

всичко, приеми Словото, защото то е Божие. То именно ще ни издигне над света. А когато Господ ни е издигнал, можем да светим.

ТРОЙНАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ-11

• 11

Тази проповед ще започнем с Библейския пасаж, който разглеждахме снощи: Яков 4:4. Бих желал всеки сам да размисли върху тези стихове и старателно да проучи какво изразяват. Във времето, в което живеем и при което сме доведени чрез доказателства, които не можем да подминем и пред които не можем да си затворим очите, знаейки, че никога досега в живота си не бях се залавял с такова изследване на Библията като това тази вечер. И желая всички да се предадат на водителството на Божия Дух, при което всяка способност да се отдаде на Бога, за да ни отведе нататък, на където трябва да вървим.

"Прелюбодейци"! Не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? И който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога" (Як.4:4).

Искаме да обърнем особено внимание на въпроса: "Не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога?"

От това следва, че единствената възможност на коя да е душа в този свят да бъде отделена от света и от тук - и от Вавилон, се състои в разрушаването на тази враждебност. Защото пак казвам: Приятелството на света не е във вражда с Бога. Ако беше така, приятелството на света би могло да бъде примирено като се отнеме онова, което то пренася във враждата с Бога. Но то не е това. Самото нещо е "враждебността". И всяка враждебност срещу Бога, която е вражда с Него, ни поставя във вражда с Него. Човек може да се примири с Бога, ако се остави да бъде отнета враждата. Но самата вражда никога не може да бъде примирена с Бога. А човечеството, което пренася враждата във вражда с Бога, ще бъде примирено с Бога само чрез отстраняването ѝ.

Притежаваме ключа към цялото положение на нещата във факта, че приятелството на света е вражда срещу Бога. "Приятелството на света" и "враждата" са равнозначни. Човек не може да има вражда, без да има приятелството на света, защото това е така. Приятелството на света се съдържа във враждебността.

Затова повтарям: единствената надежда да бъдем отделени от света, което и Писанието и времето изискват

както никога до сега, дори и да имаме някаква разлика - е да допуснем да се отнеме враждебността. Това е всичко, към което трябва да се стремим, всичко, което трябва да се извърши: когато онази вражда се отнеме, ние сме свободни.

В осмата глава на посланието към Римляните се взема отношение към същите неща, като се започва от седмия стих: "Защото да си настроен плътски" или както е буквално на гръцки език: "копнежът на плътта е враждебен на Бога, защото не се покорява на Божия закон, нито пък може". Това е в подкрепа на мисълта, която бе представена във връзка с другия въпрос. Не съществува възможност за помирение на онази вражда с Бога. С нея не може да се направи нищо, освен да се отнеме, разруши. За нея нищо не може да се направи - с нея трябва да се направи нещо. Но не и за нея, и понеже тя е насочена срещу Бога, не се подчинява на Неговия закон. Тя не може да се подчини на Божия закон: Дори и Бог не може да подейства така, че плътското, плътският копнеж, копнежът на плътта да се подчини на Неговия Дух. Не става. Тук в никакъв случай не говорим без почит за Бога, още по-малко ограничаваме мощта Му. Но това просто не става. Бог може да унищожи злото и всичко, което води до него, но не може да предприеме за него нищо: да го реформира или подобри.

"Тия, които са плътски, не могат да угодят на Бога" (Римл.8:8). Но този свят е изцяло плътски. "А понеже не сте от света, но аз ви избрах от света" (Йоан 15:19). Той е отделил християните от плътта, от пътя на плътта, от копнежа и господството на плътта. Това ни отделя от света, при което ни отделя от това, което само по себе си ни придържа към света. Нищо, освен Божията сила, не може да направи това.

Сега нека за малко да проследим сведението от времето, когато Бог сътвори човек: Бит. 2 глава. Когато Господ сътвори човека, го оцени заедно с всички неща, които сътвори не само като нещо много добро, но и като "твърде добро". Човекът, първият Адам, Адам такъв какъвто беше, се радваше, чувайки Божия глас. Неговото присъствие бе висша радост за него, цялото му същество откликваше на Неговия зов.

Но в градината дойде друг един и пося недоверие в мислите на човека. Змията каза на жената: "Истина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината?" Жената рече на змията: От плода на градинските дървета можем да не ядем; но от плода на дървото, което всред градината, Бог каза да не ядете от него, нито да се допрете до него, за да не умрете" (Бит. 3:2-5). Змията каза: "Никак няма да умрете, но знае Бог, че в деня, когато ядете от него, ще ви се

отворят очите и ще бъдете като Бога, ще познавате доброто и злото". Това е ревизирианият еврейски, юдейски превод, ако се не лъжа.

Това нашепване трябваше да означава: Сам Бог знае, че казаното от Него не е вярно. Което пък показва, че зад всичко това се крие нещо и че Той не се отнася коректно с вас. Той не желае да сте това, което би ви отвело някъде. Не желае да ви даде това, което то би ви дало. Той знае, че това ще ви повлияе и понеже не го желае, казва: " Не може!" Предложенията на змията бяха приети и веднага щом се съгласи с тях, Ева си мислеше, че ще види това, което преди не вижда. В действителност, обаче, не стана така. Когато Господ създаде хората, Той възнамеряваше да останат в Едем, като желаше да получават указанията си и цялото знание от Бога. Те трябваше да се вслушат в Словото Му, да Го приемат и разрешат то да ги води и да живее в тях. По този начин биха имали Божии копнежи и мисли, при което като израз на Неговите мисли щяха да приемат Словото Му да живее в тях. Но тук вниманието бе отдадено на друг един дух, който бе в пълна противоположност. Бяха приети други предложения, други мисли бяха допуснати, уважени бяха други думи, на тях се отдадоха хората и в тях се вслушаха, така че видя жената, че дървото беше добро за храна...

Беше ли дървото добро за храна? Не. Но когато Ева се вслуша в ония думи, тя видя нещата не такива, каквито бяха в действителност, а по начин, по който преди това те никога не бяха и нямаше да бъдат разглеждани от Божия гледна точка. И когато въпреки всичко се отдаде на другия дух, тя ги видя в съвсем друга, погрешна светлина. Видя, че е добре да се яде от дървото, едно достойно за уважение дърво, от което се поумняваше, макар че нищо такова нямаше. Такова го виждаше тя.

Това открива силата на измамата, намираща се в думите и пътищата на Сатана, който тогава представи тези предложения. Щом мислите на един човек се накланят в дадена посока или има нещо в тях, поемащо в друга посока, се предоставя на Сатана сигурна възможност за действие и тази личност бива доведена до там, че да вижда нещата грешно и като единствено необходими, което далеч не е така - те не само не са необходими, но и във всяко отношение грешни.

Когато Ева "видя" ("разбра") всичко това като естествена последица, тя взе плода му та даде и на мъжа си да яде с нея, та и той яде" (Бит.3:6).

Да проследим малко по-надолу какво ни докладва Писанието, стих 8: "И при вечерния ветрец чува гласа на Господа Бога, като ходеше из градината, и човекът и жена му се скриха от лицето на Господа Бога". Каква бе причината?

Те притежаваха нещо, което искаше да избегне Божието присъствие, нещо, което не бе в хармония с Бога и то ги караше по-скоро да се скрият отколкото да Го поздравят с "Добре дошъл".

Но Господ Бог повика човека и му рече: Где си? А той рече: Чух гласа Ти в градината и уплаших се, защото съм гол; и се скрих. А Бог му рече: Кой ти каза, че си гол? Да не би да си ял от дървото, от което ти заповядах да не ядеш?" (Бит.3:9-11) - И сега въпросът: "Да не би да си ял от дървото, от което ти заповядах да не ядеш (ст.11)". Дали човекът отговори: "Да, аз ядох от него. Съжалявам, но мисля, че така не е съвсем правилно". Това каза ли той? Разбира се, не. Въпросът гласи: "Да не би да си ял от дървото, от което ти заповядах да не ядеш?" Не беше ли ял от дървото? Разбира се, че беше. Защо тогава не си призна? Що се отнася до това "защо", то още малко ще продължа с доклада и ще поставя още веднъж въпросът, тогава всички ще видим, защо Той не отговори с "да", въпреки че това би бил правилният отговор, който се изискваше, а каза: "жената, която си ми дал за другарка, тя ми даде от дървото, та ядох" (Бит. 3:12).

Най-после дойде отговорът, с който признаваше, че е взел участие в това. Но къде се появява Адам? Където най-малко бива очакван. Жената, и дори сам Господ, трябваше да приемат укора, преди човекът изобщо да помисли, че самият той има дял. Чрез цялото това държание той общо взето казваше: "Аз не бих го направил, ако жената не беше тук, тя ми даде плода, и ако тя не съществуваше, не би го и направила, и ако Ти не беше ми дал жената, тя нямаше да е тук. Следователно: ако тя не беше тук, нямаше да ми даде плода, а ако не ми бе дала плода, нямаше да го направя. Разбира се, аз действително ядох от него, но вината е някъде другаде. Какво беше това в него, като го накара да изведе на преден план всички други във вселената, преди да признае, че изобщо е участвал? Нещо друго, освен себелюбие, самозащита, самосъхранение.

"И Господ Бог рече на жената..." - и сега още един ясен въпрос - "Що е това, което си сторила?" (Бит.3:13). А тя каза: "О, аз откъснах плод от дървото и ядох от него и дадох на мъжа си, и той яде. О, колко е ужасно!" Не, тя не каза нищо подобно. Внимавайте! На въпроса: "Що е това, което си сторила" Ева не отговори. Бог не попита "Кой го е направил", а "Какво направи?.. А Ева каза: "Змията ме измами и аз ядох" (Бит. 3:13). Тя отговори по същия начин както и Адам. Същото, което накара Адам да действа така ѝ даде повод да избегне въпроса и да обвини друг. Всички, освен нея, трябваше да си платят.

Е, още веднъж задавам въпроса: Защо на еднозначния въпрос, те не отговориха еднозначно? Не можеха. Не можеха, защото духът, който ги движеше, който ги бе обсебил, подчинил и заробил под властта си води до възвеличаване на себе си, вместо на Бога и никога не се задоволява с второто място, дори не и да бъде до Бога. Всички знаем съвсем определено, това е духът на Сатана. Но да се върнем там, откъдето започна той: Това, което го накара да заеме тази позиция, бе себевъзвеличаването.

Той отвърна поглед от Бога и го насочи към себе си, приписа си голяма святост, а мястото, което заемаше, не бе достатъчно голямо за него - той трябваше сам да се възвеличи. "Ще възвиша престола си над Божиите звезди..., ще възлеза над висотата на облаците, ще бъде подобен на Всевишния (Ис.14:13-14).

Това бе грях. Бог го призова да изостави грешния си път и своя грях, да се обърне към Бога и отново поеме по Божия път. Знаем, че е така, защото е писано: "Понеже Бог не гледа на лице" (Римл. 2:11). Бог изобщо не гледа на лице. И както небесната и земната фамилия са едно семейство, така и по същия начин, както когато човека съгреши и Бог му даде още една възможност и го призова да се върне към Него, точно така, както е сигурно, че Бог не гледа на лице, Бог със сигурност даде на Луцифер още една възможност и го призова към обръщение. Това е установено. Луцифер можеше да изостави пътя си, ако можеше да се отрече от себе си и да се предаде на Бога. Но вместо да се предаде, той отхвърли Божия призив, отрритна, отблъсна Божия дар да се върне от пътя си и отново да се предаде на Бога. По пътя се на самооправдание той закрепил само себе си, на пук на всичко, което Бог можеше да извърши. Духът на Луцифер, затворен така в грях и роптание срещу Бога, е враждебност - съвсем еднозначна враждебност. "... понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може" (Римл. 8:7).

И така, Адам и Ева приеха тези мисли. И след като ги бяха приели, целият свят бе обхванат от тях, защото чрез този акт те предадоха света на Сатана, така че той стана богът на този свят. Съответно и убеждението на света е такова. То е което властва над света. То е убеждението на Сатана, убеждението на княза на този свят; убеждението което е овладяло човечеството, защото това човечество е в този и от този свят. Тази умонастройката сама по себе си е "враждебна на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може" (Римл.8:7).

Ето защо на този въпрос, изискващ еднозначен отговор, те не можах да отговорят еднозначно. Сега човек би могъл да отговори на еднозначно. Но по онова време не съумя,

защото попадна под властта на Сатана и нямаше друга сила, която да владее над човека. Неговата власт бе абсолютна, и в онзи момент бе на лице "тотална развала". Но Бог не изостави човека, Той не остави човечеството в това състояние. Следващото, което Бог направи, бе да се обърне към змията: "Ще поставя вражда между теб и жената; между твоето и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата" (Бит. 3:15). С това в света съществуват два вида враждебности: едната от Сатана, като вражда срещу Бога; другата от страна на Бога като вражда срещу Сатана. И чрез тези два типа враждебност има две тайни: тайната на Бога и тайната на злото.

Враждата срещу Сатана е естествената Божия справедливост. Чрез думите: "Ще поставя вражда между теб и жената" Бог разкъсва веригите на Сатана, с който е обвързал човешката воля и отново му върна свободата да избира кой авторитет да следва, кой Цар и кой свят да пожелае. С тези думи Бог прекъсна абсолютната власт на Сатана и остави човек свободно да избира кой свят да предпочете. И от тогава човек, който избере Божия път и предаде волята си изцяло на Бога, може да отговори на еднозначния въпрос, така че ако Господ дойде и попита: "Ти ли направи това" да отговори с "Да", без да може някой друг да вмъкне нещо друго. Това е познанието на греха. И така идва способността да признаваме греха си и тя открива изобилстващата с благословения истина, че силата да признаеш греха - всъщност покаянието - е дар от Бога.

И така, духът на Сатана, който е духът на този свят, духът, който управлява плътския човек, е враждебен към Бога и поставя човека във вражда с Бога. Той (сатанинският дух) не може да бъде примирен с Бога, защото не се покорява на Божия закон, нито пък може" (Римл. 8:7). Единственото, което може да се направи е по някакъв начин го отстрани от пътя. Ако това се осигури, човекът ще бъде примирен с Бога и отклоненията му от Него ще са в хармония. Той отново ще бъде свързан с Бога и Божието слово, Божиите мисли, Божиите съвети могат отново да стигнат до него, за да го води и да властва чрез него. И понеже тази враждебност не може да бъде примирена с Бога, унищожението ѝ е единственото, което може да се направи с нея. Тогава, само тогава и чрез това човек може да живее в мир с Бога и да бъде отделен от света. Слава Богу! Той ни е дал радостното послание, че враждата е унищожена. Как стана това и как можем да придобием произтичащите от това благословения, ще обсъдим при друг удобен случай. Аз гледам на нея като на радостна вест, изпратена ни от Бога, за да ни каже, че се е случило. Защото, що се касае за благословенията на вестта, тяхната

радост, великолепие и сила - Божие дело е даването им на нас. Знаем, че тази вражда - себелюбието и сатанинския дух - раздели човека от неговия Бог. Той обаче откри пред човека пътя за неговото връщане. Господ му даде възможност да избира кой свят да предпочете. И това е цялата тема на нашето изследване. Трябва да напуснем този свят, ако изобщо искаме да напуснем Вавилон. За да дадем на хората възможност да изберат кой свят да предпочетат, Господ каза на Сатана: "Ще поставя и вражда между тебе и жената". Затова единственият вечен въпрос гласи: "Кой свят? Кой свят трябва да избере човек?" И щом Бог в Своята чудна милост направи пътя достъпен за нас и ни дава сила да изберем един по-добър свят от този, защо тогава още се колебаеш?

Отворете на втора глава от посланието до Ефесяните и започнете от първия стих. Нека прочетем тази радостна вест, а именно - враждата срещу Бога е унищожена, така че всички могат да бъдат свободни:

"И съживи вас, когато бяхте мъртви чрез вашите престъпления и грехове, в които сте ходили някога според вървежа на тоя свят, по княза на въздушната власт, на духа, който сега действа, в синовете на непокорството;" (стих 1-2)

Ние сме ходили по оня дух. Кой дух властва в децата на неверието? Духът, който управлява света, духът, който докара в Едемската градина злото и е вражда срещу Бога. Кой е князът на въздушната власт? - Духът, който действа в децата на непослушанието, богът на този свят, който няма никакъв дял с Исус Христос. Слава на Бога!

"Между които и ние всички сме живели някога в нашите плътски страсти, като сме изпълнявали волята на плътта и на помислите" (Еф. 2:3).

Понеже духът на този свят е от този свят, той по естество принадлежи към пътищата на този свят. "По естество сме били чеда на гнева, както и другите" (стих.3). С м е б и л и...

Преди да продължим да четем посланието до Ефесяни, ви моля да отворите на Колосяни 1:21: "И вас, които бяхте някога отстранени и по разположение врагове". Къде тогава се намира враждата, която ни прави врагове? В разположението, в плътското разположение. Плътското разположение е вражда, и понеже то ни владее, то ни поставя във вражда и ни прави врагове "в зли дела" (ст. 3) сега Еф. 2:11: "Затова помнете, че вие, някога езичници по плът, наричани необрязани от тия, които се наричат обрязани с обрязване на плътта, което се извършва с ръце". От Господа? Не, но от тия, които се наричат обрязани с обрязване на плътта, което се извършва с ръце". С това тук има някои (по

плът), които наименоват други (по плът) с определено обозначение и помежду си правят разлики.

"В онова време бяхме отделени от Христа, странни на Израилевото гражданство и чужденци към заветите на обещанието, без да имате надежда и без Бога на света" (Еф. 2:12).

Друг един откъс от Писанието, свързан с това, намираме в четвърта глава 17 и 18 стих, които сега преди да продължим с другите, ще прочетем:

"Прочее, това казвам и заявявам в Господа, да не се обхождате вече, както се обхождат и езичниците, по своя суетен ум, помрачени в разума и странни на живота от Бога поради невежество, което е в тях и поради закоравяването на сърцето им"

Тези, които са плътски, отделени от Бога, скитат с нищожна и незначителна духовност, отчуждени от Бога и отделени от Божия живот. Врагове в убеждението: това е, което сме. Отново четем в Еф. 2:13: "А сега... " Кога? Мисля така. Мисля, че ние, които сега изследваме Писанието, трябва да се отдадем на Божието слово, точно както то казва, за да ни заведе там, където Той (Бог) ни желае. Затова моят въпрос е: "Кога?" Е, тук и сега, точно където сме.

"А сега в Христа Исуса вие, които някога сте били далеч" (Еф.2:13а). Далеч от кого? Далеч от Бога или далеч от юдеите? Предходният стих показва "отделени от Христа" "Без Бога" и отчуждени на Божия живот "вие които някога сте били далеч, сте поставени близо". До кого? До Бога, или юдеите? До Бога, естествено!

Вие, които някога сте били далеч, чрез кръвта на Исус сте поставени близо. Защото Той е нашият мир, защото разруши разделителната стена между нас и унищожи в плътта Си враждата. Слава на Бога! Той "унищожи плътта", за да можем да бъдем отделени от света.

"и развали средната стена, която ги разделяше" - кого разделяше? Човека и Бога, разбира се! Как го направи Бог? Как развали средната стена, която беше между нас и Него? При което "унищожи враждата". Добре.

Положително, онази вражда причини разделяне и отделяне между хората на земята, между обрязването и необрязаните, между обрязване от плът и необрязани от плът. Враждата се прояви в техните разделения, в изграждането на по-голяма стена между юдеи и езичници. Това е вярно. Ако юдеите бяха свързани с Бога и не бяха отделени от Него щяха ли тогава да изградят между себе си и другите по една стена? Не,

съвсем определено не. В своето отделяне от Бога обаче, в плътското си убеждение, във враждебността си в него и в слепотата на неверието, което хвърли една завеса върху сърцата им - всичко това ги отдели от Бога. И след това си приписаха въз основа на заповедите и церемониите, които Бог им бе дал, че Му принадлежат и че са много по-добри от другите хора, така че изградиха една голяма разделителна стена между тях и себе си. Къде обаче се намираха корените на всичко това, ако не между тях и дори другите хора? Те се намираха във враждата, която бе в тях и която първо ги отдели от Бога. И понеже те бяха отделени от Него, като естествена и сигурна последица от това дойде и отделянето им и от другите хора.

"Защото Той е нашият мир, който направи двата дяла едно" (Еф. 2:14а). Кого има предвид с тези думи? Естествено човекът и Богът. "И развали средната стена, която ги разделяше... за да създаде в Себе си двама в един нов човек, и тъй да направи мир" (Еф. 2:14-15).

Още веднъж да го разгледаме. "Като в плътта Си унищожи враждата". Ще оставим следващата част на изречението (В този доклад няма да изследваме това). За какво Той отстрани онази вражда? За какво разруши разделителната стена? За какво? "За да създаде в Себе Си двама в един нов човек, и тъй да направи мир" Прави ли Христос нов човек от един юдеин и един езичник? Не! От юдеин и от някой друг? Не! От езичник и от друг езичник? Не!

Бог прави нов човек от Бога и от един човек. И в Христос се срещат Бог и човек така, че да могат да бъдат едно.

Всички хора бяха отделени от Бога, и отделяйки се от Него, те се отделиха и помежду си. Определено, Христос иска да доближи всички един до друг. Той бе въведен в света с думите: "Слава на Бога във висините и на земята мир между човеците, в които е Неговото благоволение" (Лука 2:14). Това е целта. Но употребява ли Своята цел, за да се опита да примири хората един с друг, да унищожи всички тези разделения и да подтикне към изказването: "Е, добре, станалото-станало! Нека скрием ножовете, нека отгърнем нова страница и ще живеем отсега нататък по-добре?"

Христос можеше да постъпи така. Ако беше избрал този начин, щеше да има хиляди хора, които щеше да убеди да действат така, хиляди, които щеше да убеди да кажат: "Е, безкрайно жалко е, че така сме се отнасяли един към друг. Не е правилно, съжалявам. Сега всички искаме да задгърбим това и да отгърнем нова страница, да продължим и да бъдем по-добри". Той можеше да спечели хората да дадат съгласието си. Но дали щяха да съумеят да го устоят? Не, защото злото,

създадо раздялата, все още съществуваше. Кое причини раздялата? Враждата. Тяхната раздяла с Бога причини и раздялата помежду им. Какъв смисъл би имало за света самият Бог да се опита да подтикне хората към отказ от раздорите си, ако не стигне до основата на проблема и не отстрани враждата, която причини раздялата. Раздялата им с Бога доведе до раздяла помежду им. И единственият начин да се унищожи взаимната им раздяла бе в съществуващата необходимост Бог да я разруши. И това Той го направи, при което отстрани враждебността. И ние, проповедниците, можем да се научим от това, когато църквите ни призовават, за да изглаждаме трудностите. Не можем и най-малкото нещо да направим при отстраняване на трудности между хората. Но трябва да премахваме трудностите между Бога и хората и когато това стане, на всички други ще се сложи край.

Определено, в своето отделяне от Бога, юдеите са изградили допълнителни разделения между себе си и езичниците. Естествено, Христос искаше да разчисти всичките и го направи. Единственият начин, по който го изпълни и може да го изпълни, се състоеше в разрушаването на отделящото ги от Бога. Всички разделения между юдеи и езичници щяха да изчезнат, ако раздялата, враждата между тях и Бога бе отстранена.

О, какво богато на благословения послание: враждата е отстранена. Слава Богу! Затова сега не е необходимо ни най-малко да се поддържа вражда със света; не е необходимо да се проявява какъвто и да е недостатък по отношение на Божия закон; не е необходимо да отказваме подчинение на Бога, защото Христос е премахнал враждата от пътя, Той я отстрани, унищожи. Той разруши злото, в което се намира враждата със света, в което е недостатъчността в подчинението към Бога и отказът от послушание към закона Му. Враждебността е до тук - до тук в Христос. Не извън Христос - в Христос тя е отстранена, унищожена. Слава Богу! Това е истинската свобода!

Това естествено е била винаги добра новина. За мен, обаче с оглед на положението, което Бог ни показа, и в което се намираме сега в света, тя е тази богата на благословения вест дошла в малкото останали последни дни, която сякаш никога преди това не бях чувал. Тя дойде до мен и ми донесе такава радост, такава истинска християнска радост, че - е, сега ми се струва, че съм точно толкова щастлив, колкото един истински християнин.

О, какво благословение е Божието уверение, че това което ни свързва със света, което вреди на всички нас е отстранено в Него, Който е нашият мир. Нека тази вечер приемем радостната вест, в която трябва да ликуваме цял ден

и цяла нощ, за да ни води Бог все по-навътре и навътре към зелени пасбища, в близост до тихите води на Своето великолепно Царство, в което ни поставя. "Не бойте се, защото ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за всички люде. Защото днес ви се роди Спасител в Давидовия град, Спасител, който е Христос Господ" (Лука 2:10-11). Слава Богу!

* * *

ТРОЙНАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ-12

1895 No 12

А. Т. Джонс

Същият текст, който разглеждахме снощи, ще бъде обект на изследвания от наша страна в няколко от следващите лекции. Ако някой текстови откъс бъде подминат и помислите, че той още не е обяснен или не му е обърнато внимание, то запомнете - все още не сме готови с целия текст. Всеки откъс се разглежда в своето време.

Ефесяни 2:13-18

"А сега в Христа Исуса вие, които някога сте били далеч, сте поставени близо чрез кръвта на Христа. Защото Той е нашият мир, Който направи двата отдела едно, и развали средната стена, която ги разделяше, като в плътта Си унищожи враждата... за да създаде в Себе Си двата в един нов човек и тъй да направи мир" (Еф. 2:13-15).

Това означава, че Той го направи, за да създаде мир. Мир се дарява само чрез това средство. Всичко става в Него самия. Той създава този мир и в едно тяло да примири и двата (юдеи и езичници) в Бога чрез кръста като уби на него враждата" (ст.16) Текстът казва: "Чрез". При превода на Ранделсарт четем: "И уби в НЕГО враждата". Немският превод: "И уби чрез Себе Си враждата". "И като дойде, благовества мир на вас, които бяхте далеч и мир на тия, които бяха близо; защото чрез Него и едните и другите имаме своя достъп при Отца в един Дух" (стих 17-18).

Искам още веднъж съвсем накратко да спомена, както снощи: тук разглеждаме раздялата, враждебността, която съществуваше между юдеи и езичници. Уместно е да разгледаме разрушението, причинено от тази раздяла и вражда; отстраняването ѝ се изучава и обяснява, а също и средствата, с помощта на които бива отстранена и унищожена. Както споменахме снощи, Христос не прекара времето Си в опити да подтикне юдеи и езичници да се примирят със себе си и помежду си. Той не започна мисията Си с опит да ги

доведе до съгласието да се откажат от раздори, да отгърнат нова страница, да се поправят, да забравят миналото и да приемат, че каквото било, било. Не изгуби и минута с тези неща. А и десет хиляди години да се бе занимавал, едва ли щеше да се получи нещо добро, защото тази раздяла, враждата, лежаща между тях, бе само следствие, само плод от враждата между тях и Бога.

За да разруши напълно злото дърво и плодовете му той изкорени из основа злото, унищожавайки враждата между Бога и тях. И след като свърши това, той дойде и оповести добрата вест: "мир на вас, които бяхте далеч, и мир на тия, които бяха близо" (стих 17).

Тринадесети стих: "А сега в Христа Исуса вие, които някога сте били далеч, сте поставени близо чрез кръвта на Христа. Защото Той е нашият мир, Който направи двата отдела едно". Уместно е че от двата - юдеи и езичници - Той направи "едно". Но преди това съедини някой друг, за да могат тези двата, "юдеи и езичници" да бъдат едно, преди да могат да се обединят. Ето защо в този случай, "двата", които бяха направени едно, не са тези "два" от стих 16. В стих 13 "двама"-та бяха Бог и човек - отделеният от Бога човек, бил той близо или далеч.

Ето защо първо Той е нашият мир, направил от Бога и човека едно, разрушил стената между Бога и човека и унищожил враждата, която човек таеше срещу Бога и която не можеше да се подчини на закона, а и не може. Това направи, за да може в СЕБЕ СИ да създаде от двата един нов човек и така да основе мира.

Новият човек не бе създаден от двама стари, които не се понасят помежду си, но от Бога и човека. В началото човекът бе създаден "по Божия образ". А това означава далеч повече, отколкото само Божи образ. Разглеждайки човека, ще имаме право да мислим за Бога. Човекът рефлектиреше Божията картина; така Бог бе доближаван до всеки, който погледнеше човека. Бог и човек бяха едно. И те щяха да останат завинаги едно, ако човек не бе се вслушал в Сатана и не бе приел неговия начин на мислене, което всъщност е вражда към Бога. Убежденията, които са вражда към Бога, щом човек ги приеме, го отделиха от Бога. Сега те бяха двама, а не един. И понеже човекът е отделен от Бога и е в грях, Бог не може сам да слезе до човека, защото грехът не може да съществува в присъствието на Бога и да понесе Неговото великолепие и слава. "Нашият Бог ще дойде и няма да мълчи; ще има пред Него огън поглъщащ" (Пс. 50:3), който пояжда греха и ако Бог срещнеше греховния човек, би го унищожил".

Човекът, който е в грях не може да срещне Бога и да остане жив. това е показано в Откр. 6:13-17. За оня велик

ден, в който небето ще бъде преместено като свитък, кога се свие, а при вида на Божия лик за всички злодейци се казва: "И земните царе, големците и хилядниците, богатите и силните, всеки роб и всеки свободен се скриха в пещерите и между скалите на планините; и казват на планините и на скалите: Паднете върху нас и ни скрийте от лицето на седящия на престола и от гнева на Агнето; защото е дошъл великият ден на Неговия гняв; и кой може да устои?" Човек, който е в грях, който е предоставен в и на себе си, срещайки Бога, би пожелал много повече планина да го покрие, отколкото да бъде там, където откритата Божия слава го озарява.

Ето защо, за да може Бог да стигне до човека и да се съедини с него още веднъж, за да му се открие отново и човек отново да заеме мястото, създадено му от Бога, Исус отдаде Себе Си и Бог се яви в Него, при което Неговото великолепие бе така прикрито от човешката Му плът, че човекът, грешният човек да го гледа и да остава жив. В Христос човекът можеше да се срещне с Бога и да остане жив, защото Божията слава в Христос бе така скрита, така ограничена, че да не пояде грешника. Всичко от Бога е в Христос, "защото в Него обитава телесно всичката пълнота на Божеството" (Кол. 2:9). Когато Исус дойде, за да доведе човека отново до Бога, Той скри блестящото Си пояждащо великолепие, така че хората да могат да гледат към Бога в цялото Му великолепие в Исус Христос и да останат живи. Никой човек, който разчита и е предаден на себе си не може да види Бога и да остане жив. Единствено в Христос Бог може да се види и да не се умре. Да видиш в Христос Бога, означава да живееш, защото в Него е животът, а животът е светлина за хората (вж Йоан 1:4).

Така Бог и човек бяха разделени чрез враждата. Христос дойде обаче между тях и в Него се срещнаха отново Бог и човек; срещнат ли се "двамата", стават едно и се появява новият човек. И само "така" бива създаден мира, така че Бог и човек да станат едно в Христос. Следователно, Христос е "единението" (примирението) между Бога и човека. (Английските три срички "in/one/ment" означават буквално

ТРОЙНА АНГЕЛСКА ВЕСТ -13

1895 , • 13

А. Т. Джонс

Особената мисъл, която трябва да бъде предмет на нашето изследване, се намира в Евр. 2:11 - "Понеже и Оня, Който осветява, и ония, които се осветяват, всички са от Едного ; за която причина Той не се срамува да ги нарича братя". Именно човекът на този свят, грешника осветява Христос. Той е Този, който осветява. Той и ония: всички са от Едного.

В този стих на главата ви напомням, че изследваме човека. В първата глава, както видяхме, е представено противоречието между Христос и ангелите, при което Христос като Бог стои над тях. Във втората глава се състои конфликтът между Христос и ангелите, при което Христос стои под тях. Бог не е подчинил бъдещият свят, за който говорим, на ангели. Той го подчини на човека, а този човек е Христос. Ето защо Христос стана човек. Той зае мястото на човека. Той бе роден като човек. В своето човешко естество Христос дойде от един човек, от който всички ние произлизаме, така че изразът в този стих "Всички са от Едного" е еднозначен с този "Всички произлизат от един". Един човек е източник и глава на цялата наша човешка природа. А родословното дърво на Христос, като един от нас, обръща погледите ни към Адам (Лука 3:38).

Вярно е, че всички хора и всички неща са от Бога. Темата обаче в тази глава е Човекът и Христос като човек. По плът ние сме синове на първия човек, както и Христос. Сега разглеждаме Христос в човешкото му естество. Първата глава на посланието към Евреите представя Христос в Неговото божествено естество ; втората глава - в Неговото човешко естество. Мисълта от тези две глави е определено свързана с втората глава от посланието към Филипяните, стихове 5-8:

"Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса; Който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенство с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на хората; и, като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст".

В тази глава Христос е представен в два образа. Отначало той прие, макар и Божия образ, образа на човек. В посланието към Евреите, първата глава, това не е образ, а естество.

Повтарям: във втората глава на посланието на Филипяните виждаме Христос в два образа - Божи и човешки. В

посланието към Евреите, първа и втора глава, виждане Христос в две естества - божествено и човешко. Може да съзираме в образа на един човек нещо, но това още не е естеството на човека. Може да имаме каменна картина в човешки образ, но това не би било човешкото естество. Исус Христос, и това е истина, взе образ на човек, но направи и нещо повече - той прие и човешкото естество.

Сега нека прочетем Евреи 2:14: " И тъй, понеже децата (децата на Адам, човешкият род - б.а.) са същества от общата плът и кръв, то и Той подобно на тях взе участие в същото". "Същото" (по същия начин) означава: "по този начин", "по този път", "по такъв един път, за който говорихме". Ето защо Христос пое същата плът и кръв като нас. Как обаче приемаме плътта и кръвта? По рождение, а очевидно и от Адам. Също и Той прие плът и кръв по рождение, а очевидно и от Адам. Четем: Той "по плът се роди от Давидовото потомство" (Римл. 1:3). Докато Давид го нарича Господ, Той е в същото време Давидов син. (Вж. Мат. 22:42-45). Родословното Му дърво стига до Давид, но не свършва там, а стига до Авраам, защото Той е потомък на Авраам. Той помогна на Авраамовите деца, както се казва в Евреи 2:16. Родословното Му дърво обаче не свършва и с Авраам, а стига чак до Адам (Вж. Лука 3:38). Ето защо Този, който е свят, и тези, които биват осветени, произлизат от Един. Всички по своя земен произход и по плът произхождат от един човек. Оттук Христовото естество от неговата човешка страна е точно същото като нашето.

Нека, от една страна, още веднъж да потърсим илюстрация по отношение на това съществуване в единност, за да разберем силата на аргумента, че Той и ние сме от Едного.

От друга страна, все пак, както в първата глава на посланието на Евреите, естеството Му е божествено. Името "Бог", което той носи, Му принадлежи чрез самия факт на Неговото съществуване. То Му принадлежи "по наследство". Както това име Му принадлежи изцяло, защото Той съществува и, както е сигурно, че Христос съществува и Неговото име по природа Му принадлежи, то точно така е сигурно, че природата Му е божествена. И в Йоан 1:1 е писано: "В началото бе Словото; и Словото беше у Бога". Тази думичка "у" (англ. 'with') не изразява действителността на мисълта така, както една друга дума, следната; немският език употребява тука дума, която описва гръцката по-недвусмислено от английската. Казва се: "В началото беше Словото; и Словото беше 'у Бога'", буквално: "Словото беше 'от' Бога". Това е вярно. Гръцката дума предава същата мисъл като тази: дясната ми ръка е от мен, от моето тяло.

На гръцки звучи буквално така: "В началото Словото беше Бог".

Това илюстрира, от една страна, съвсем ясно факта какво е Той от тази страна. Защото както Той от Божия страна е от Бога, от Божието естество и е действителен Бог, така от човешка страна Той е от човека, от човешкото естество и е действителен човек.

Да разгледаме Йоан 1:14 : "И Словото стана плът и пребиваваше между нас". Това ни осведомява за същото, което прочетохме в първите две глави на посланието на Евреите. "В началото беше Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог...И Словото стана плът и пребиваваше между нас" - плът и кръв като нас.

И така, какъв вид плът е то, какви видове плът познава този свят? Такава, каквато имаме ти и аз. Светът не познава друг вид човешка плът и откакто дойде Христос, когато стана необходимо, не е познавал друга плът. Понеже този свят притежава само тази плът, каквато сме ние, то със сигурност е истина: когато Словото стана плът, тази плът бе като нашата. Друго не може и да бъде.

Какъв вид плът е нашата в своята същност? Нека да се обърнем към осма глава на посланието на Римляните и да прочетем дали Христос в своята човешка природа отговаря на нашето естество и дали в това отношение е като него, като знаем, че нашата плът е грешна.

Римл.8:3 : "Понеже това, което беше невъзможно за закона, поради туй, че бе отслабнал чрез плътта, Бог го извърши като изпрати Сина Си в плът и в жертва за грях".

Имаше нещо, което закона не можеше, и което Бог, с изпращането на Сина Си, извърши. Но защо закона не можеше да направи това, което възнамеряваше, и което се изискваше? Той бе отслабен чрез плътта. Проблемът беше в плътта. Това бе причината, че законът не можа да извърши своята цел с човека. Тогава Бог изпрати Христос, за да изпълни това, което законът не можа. И понеже законът, заради плътта, не можа да изпълни своето предназначение, не поради някакъв недостатък в себе си, Бог трябваше да изпрати Христос на помощ на плътта, а не на закона. Ако сам по себе си законът се окажеше прекалено слаб, за да изпълни това, което трябваше, Бог щеше да намери начин, за да премахне това, при което щеше да намери разрешение за закона, но проблемът беше в плътта, ето защо Той трябваше да намери начин да помогне на плътта. Вярно е: днешният аргумент, който произтича от онази вражда срещу Бога, която не се подчинява на закона, а и не може, гласи: законът не може да изпълни това, което се възнамерява с него; ето защо Бог изпрати Своя Син да обезсили закона (в значението му за спасението

на човека - б.пр.), така че плътта да може да последва изискванията му. Но ако съм слаб и се нуждая от помощ, а пък ти си силен, то няма да ми е от полза, ако станеш слаб като мен, защото ще остана така слаб и безпомощен както и преди. Така не може ни най-малко да ми се помогне. Но ако аз съм слаб, а ти - силен, и ако можеш да ми предадеш силата си, това ще ми помогне. Така закона бе достатъчно силен, но поради слабостта на плътта не можа да осъществи своето предназначение. Ето защо Бог трябваше да подсили слабата плът, за да отстрани бедата. Той изпрати Христос, за да компенсира бедата. За това Христос трябваше така да управлява, че самата ни плът да получи сила и по този начин намерението на закона да се изпълни в нашата плът. Ето защо е написано: "Бог го извърши като изпрати Сина Си в плът, подобна на греховната плът, и в жертва за грях, и осъди греха в плътта, за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим не по плът, но по Дух" (Римл. 8:34).

Но не подхранвайте грешна представа за думата "еднакъв образ". Не формата, не фотографията, не образа в смисъл на картина: това е "еднакъв образ" в смисъла на "еднакво съществуване". Думата "еднакъв образ" не е тази мисъл от втората глава на посланието на Филипийците, където става въпрос само за едно очертание, една форма или еднакъв образ на формата: тука обаче в посланието към Евреите е еднакъв образ в естеството (в същността), еднаквост на самата плът: Бог изпрати Своя Собствен Син в еднакъв с грешната плът образ, за да се изравни с грешната плът, Неговата плът трябваше да бъде грешна; за да стане изобщо плът, каквато съществува в този свят, Той трябваше да стане такава плът, каквато е в света - такава, каквато имаме, а тя е грешна. Това е изразено с думите: "В плът, подобна на греховната".

Това е показано и в Евреи 2:9-10 : "Но виждаме Исуса, Който е бил направен малко по-долен от ангелите" - не само като човек, създаден при творението малко по-долу от ангелите (Човекът е бил безгрешен, когато Бог го е създал, малко по-долен от ангелите. Това е била негреховна плът. Но човека отпадна от онова положение и състояние и стана греховен), но сега виждаме Исус, поставен малко по-долу от ангелите, но не като човека, който първоначално е създаден малко по-ниско от ангелите, но такъв, какъвто е след неговото съгрешаване и стана много по-нисък от ангелите, много по-нисък, отколкото преди това е бил. Ето там съзираме Исус. Ще прочетем и ще видим: "Но виждаме Исуса, Който е бил направен малко по-долен от ангелите" (Евреи 2:9). Защо? За да пострада до смърт. С това, както и човекът, Христос бе поставен по-ниско от ангелите, както човекът, след като прегреши, вкуси смъртта. Виждаме Христос

"увенчан със слава и чест поради претърпяната смърт, за да вкуси смърт с Божията благодат за всеки човек. Защото беше уместно, щото Онзи, заради Когото е всичко и чрез Когото е всичко, като привежда много синове в слава да усъвършенства чрез страдания начинателя на тяхното спасение" (Евреи 2:9-10).

Това, че Христос е бил подложен на страдания и смърт показва ясно, че положението, което трябваше да заеме Христос, и което е било по-долу от това на ангелите и където Той наистина застана и където Го "виждаме", е точката, където бе свален човека, когато той затъна в греха по-дълбоко от мястото, на което Бог го бе създал - място, малко по-долу от това на ангелите.

Стих 16: "Защото, наистина Той не помогна на ангелите, но помогна на Авраамовото потомство". Той не прие ангелското естество, а Авраамовото. Естеството на Авраам и неговото потомство обаче е изключително едно човешко естество.

Казва се : "За това трябваше да се оприличи във всичко на братята си" (Евреи 2:17). Във какво? "Във всичко". Ето защо във Неговото човешко естество не съществува и частица разлика между Него и теб.

Нека прочетем Писанието и внимателно да го изследваме. Бих желал всички да постоянстват в това. Нека прочетем: "Всички са от Едного" (Евреи 2:11). Той също имаше дял в плътта и кръвта като нас. Той не прие ангелското естество, но това на потомците, прие естеството на Авраам.

Ето защо, въз основа на това Той трябваше - но какво означава тук "трябваше" ? То бе в съответствие с каузата, която трябваше да извърши, и тя бе свършена. Ето защо във всичко трябваше да се оприличи на братята Си. Но кои са Негови братя ? - Човешкият род. "Всички сме от Едного" и затова Той не се срамува да ги нарече братя. И защото ние "всички сме от Едного", Той не се срамува да каже на теб и мен брат. "Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята Си" (Евреи 2:17).

Е, в човешкото Си естество на земята Той беше ли различен някак си от твоето човешко естество ? (Някои от залата отговарят : 'Не'). Бих желал всеки един в този дом високо да каже "Не!". Всички сте прекалено боязливи. Божието слово го казва и трябва да се съгласим, защото точно в това се намира освобождението на хората. Не, не е достатъчно само да кажем: Божието изкупление на човека се намира единствено в това. Не трябва ни най-малко да се плашим. Там се крие спасението ни и докато го постигнем, ние сме сигурни в него. Така е. "Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята Си" (Евреи 2:17). Защо ? О,

"за да бъде милостив и верен първосвещеник в отношение към Бога, за да извърши умилоствение за греховете на хората. Понеже в това дело и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушените да помага" (Евреи 2:17-18). Не разбирате ли, че точно това е мястото, където Христос идва при нас? Той идва и се оприличи на нас точно там и там е мястото, където Го срещаме - Него, живия Изкупител срещу властта на изкушението.

И сега, Евреи 4:14,15 : "И тъй като имаме велик Първосвещеник Исуса, Божия Син, Който е преминал до най-високите небеса, нека държим това, което сме изповядали. Защото нямаме такъв Първосвещеник, Който не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях".

Той не би могъл да бъде изкушаван във всичко като нас, ако от самото начало не бе във всички неща като мен. Ето защо трябваше във всичко да се оприличи на мен, ако иска да ми помогне там, където имам нужда от помощ. О, знаей, тя е точно там, където я искам. Слава да бъде на Бога! Там е Христос и моята помощ.

"Защото нямаме такъв Първосвещеник, Който да не може да състрадава с нас в нашите немощи" - двойно отрицание: "...нямаме такъв Първосвещеник, Който да не може да състрадава". А какво имаме на страната на потвърждението? Имаме Първосвещеник, Който може да състрадава в моите, в твоите, в нашите немощи. Дали усеща Той слабостите ми? Да. А твоите слабости? Да. Какво е немощта? - Безсилие, колебание; Безсилието е достатъчно ясно. Притежаваме в изобилие от него, всеки един от нас притежава много от това. Чувстваме слабостите си. Слава Богу, има Един, Който също ги изпитва - да, Който не само ги изпитва, но и им съчувства. В думата "съчувствие" се крие много повече, отколкото само едно състрадание към нашите слабости и усещане и нашия начин на усещане. Той чувства като нас. Това е вярно, но, изхождайки от това, Той е "покъртен", т.е. чувствително е развълнуван, съчувствието му е пробудено. Недвусмислено е затрогнат, обзет от съчувствие ни помага. Това е изразено в думите: "състрадава с нас в нашите немощи". Да благодарим на Бога за такъв Изкупител!

Но още веднъж казвам: Той не може да бъде във всичко като мен изкушаван, само защото от началото е бил като мен във всичко изкушаван. Той не може като мен да усеща, само защото е бил там, където съм аз. С други думи: Той не би могъл да бъде изкушаван като мен и на би могъл да чувства като мен, само защото е бил мой двойник. Божието слово казва: "...Който е бил във всичко изкушаван като нас" (Евреи 4:15).

Нека изследваме това по-нататък. Има неща, които със сила се опитват да те угнетят, но които за мен не означават нищо повече от лек ветреца в летен ден. Нещо, което теб ни най-малко не те докосва, мен силно тика към гибел. Това, което ме изкушава силно, може изобщо да не докосва другите. За да ми се помогне, е необходим Исус, защото той чувства като мен; Той трябва да бъде изкушен във всичко, в което изобщо мога да бъда изкушаван с някаква власт. Но тъй като ме изкушават неща, които теб ни най-малко не те вълнуват, а неща, които може би теб докосват, мен не ме засягат, трябва Христос да стои там, където се намираме и аз, и ти, за да посрещне всички наши изкушения. Той трябва да изпита всички онези изкушения, на които ти се натъкваш, но не и аз, и всички онези, които аз срещам, но не засягат теб. Той трябва да се застъпи за всеки един от нас. Така е.

И ето друг един човек. Има неща, които го подмамват и го водят към гибел, които не докосват нито мен, нито теб. Тогава Исус трябваше да приеме всички усещания - моите, твоите и тези на другите хора, така че да бъде изкушаван във всичко като мен, като теб и като другия. Но когато аз, ти и другият са в Него, колко са обхванати? Цялото човечество.

И точно това и истината. Христос бе на това място, Той притежаваше естеството на цялото човечество. В Него се среща слабостта на целия човешки род, така че всеки един на тази земя, който може да бъде изкупен, ще намери в Исус Христос сила срещу всяко изкушение. За всяка душа, която е в Исус, има победа срещу всички изкушения и освобождение от властта им. Това е истината.

Сега нека го погледнем от друга страна. Има един друг в света - Сатана, богът на този свят, който е заинтересован да бъдем изкушавани колкото се може повече. Не му е нужно много време, нито пък много от изкушителната му сила, за да ни омаломощи.

Тази изкушителна сила бе налице и особено заинтересована да накара Исус да се поддаде на изкушението. И изкуси Исус в оня момент, в който би се опитал и мен да подтикне към грях; но опитът му бе напразен. Сатана се провали напълно и не успя да подтикне Исус да одобри греха и в най-дребната му проява.

Той изкусяваше Исус във всяко нещо, в което изкусява или би изкусил и теб, за да те подтикне към грях, но и тук се провали напълно. Това ни засяга и двамата, а Исус е превъзмогнал всичко заради теб и мен.

След като изпита Исус във всички неща, в които изпитва теб и мен, и се провали, още повече че изцяло се провали, той трябваше да Го подложи на по-голям от досегашните

изпити. Той трябваше да го изпита във всички неща, в които би изпитал всички други хора, за да Го накара да отстъпи. Сатана направи и това, но и тук се провали изцяло.

Така Сатана трябваше да изпита Исус и той действително го направи във всичко, в което би изкусил както мен, така и други. Следователно той трябваше да изпита Исус във всяка точка, в която бе възможна появата на изкушение за човека от човешкия род.

Сатана е инициатор на всички изкушения и трябваше да изкуси Исус във всички пунктове, в които би изкусил всеки един човек. Той трябваше да изкуси и Исус във всяка точка, в която е възможно самия Сатана да разпали изкушение. И всеки път той във всичко се проваляше. Благодарение на Бога!

Нещо повече: Сатана не само трябваше да изкуси Исус във всички пунктове, в които би изкусил и мен, но той трябваше да Го изкуси с далеч по-голяма сила от тази, която би събрал за мен. Никога не му бе нужно много да се напряга или да вложи много сила при изкушенията си, за да ме накара да отстъпя. Да разгледаме същите точки, в които Сатана се опитва да ме изкуси и ме подтиква към грях или би опитал да ме подтикне към грях, то в същите тези точки той трябваше да изкушава Исус далеч по-силно, отколкото го бе правил по отношение на мен. Той трябваше да го изкушава със цялата сила на изкушението, която му бе възможна - имам пред вид дявола - и не успя! Слава да бъде на Бога! Така в Исус съм свободен.

Сатана трябваше да изпита Исус във всички неща, в които е изкушавал теб или би изкусил теб и трябваше да го изкуси с цялата своя мощ да го изкушава и отново не успя. Слава да бъде на Бога! Така в Исус ти си свободен. Той трябваше да изкуси Исус с цялата Сатанинска мощ във всяка точка, в която докосва другите хора - и отново не успя. Слава да бъде на Бога!

Той трябваше да изпита Исус във всяка точка, в която би изпитал човешкия род - и не успя. Той трябваше да изпита Исус с цялото познание, което притежаваше, с цялата лукавост, на която е способен - и не успя. С това се получава един трикратен, пълен неуспех на дявола по цялата линия. В присъствието на Христос Сатана е абсолютно победен и в Христос ние сме победители над Сатана. Исус каза: "Иде князът на този свят. Той няма нищо в Мене" (Йоан 14:30). В Исус ние му се изплъзваме. В Христос ние се натъкваме на един напълно победен и напълно изтощен враг.

Това не означава, че няма нужда да се борим, но означава - нека радостно го подчертаем и изтъкнем: битката, която водим в Христос е победоносна. Извън Христос ние също

се борим, но там търпим само поражение. В Него нашата победа е пълна, в Него ние във всички неща сме свършени, но не забравяйте израза: Именно в Него!

Когато Сатана изразходва всичките свои изкушения, които знае или може би знае, а също изразходва и силата си в изкушенията, какво представлява той всъщност в присъствието на Христос! Какъв е той? Просто безсилен. И ако той ни намери в Христос и иска да ни хване и притисне в Него, какъв е той? Безсилен. Хвалете и възвеличавайте Бога!

Нека се зарадваме, защото в Христос сме победители, в Него сме свободни, в Него Сатана е безсилен по отношение на нас. Нека бъдем благодарни за това. В НЕГО ние сме свършени.

* * *

ТРОЙНАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ-14

№ 14

Ще си спомните аргумента, който брат Прескот приведе в една от своите проповеди, когато насочи вниманието към книгата за Рут.

Кой беше спасителят в книгата "Рут"? Най-близкият роднина. Вооз не можеше да се появи като спасител, докато не бе установено, че онзи, който беше по-близък от него, не можеше да приеме дългът си на спасител. Спасителят трябваше да бъде не само най-близкия роднина, но и най-близкия от близките. Ето защо Вооз не можа да приеме ролята на такъв, докато не стана наистина най-близък поради отказа на един друг. Е, това е точно точката, която се привежда във втората глава на посланието към евреите.

Спомняте си в книгата на Рут, че след смъртта на мъжа на Ноемин, наследството попадна в ръцете на друг. Когато тя се върна от Моавската страна, наследството трябваше да бъде освободено. Тук никой не можеше да помогне, освен най-близкия роднина. Това е и съдържанието на втората глава от посланието на евреите. Ето сега човекът Адам, който притежаваше едно наследство, земята; и той я загуби. Самият той попадна в плен. В Левит ни се казва, че ако някой изгуби наследството си, той и неговото наследство могат да бъдат спасени, но само от най-близкия роднина. (Левит 25, 26; 47-49). Тук, на земята, има един човек Адам, който загуби своето наследство и себе си, и в това бяхме включени

ти и аз, и се нуждаем от Спасител. Но само такъв, който е най-близък по кръвна връзка, може да поеме ролята на Спасител. Исус Христос е по-близък от брат, по-близък от който и да било друг. Той е брат, но фактически е най-близкият сред братята: възможно най-близкият роднина. Не само едно с нас, но и един от нас и един с нас, при което е част от нас. А поуката, която все още трябва да изучаваме, главната мисъл гласи: Колко изцяло Исус е човек. В последната проповед разбрахме, че Той изцяло е човек. Той бе именно човек във всички точки на изкушението, в които биваме изкушавани. Във всички неща, в които по някакъв начин съм изкушаван, като "сам аз" стои Той точно там: срещу всяко знание и лукавство на Сатана, които ме изкушават. Исус като "аз сам" стои точно там и посреща изкушението. Срещу цялата сила на Сатана, която се надига срещу ми в изкушението, стои Исус като "сам аз" и побеждава. Така е с теб и с всеки друг човек; и докато обхваща целия човешки род, Той е във всяко едно дело, в което все някой; от човешкия род може да е изкушаван в себе си или от себе си.

Във всичко това Той е "самите ние", и в Него ние сме неуязвими срещу силата на изкушението. В Него ние сме победители, същото Той и ние победихме. "Дерзайте, аз победих света".

И както снощи научихме, че Той е бил един от нас, разбрахме, че това е станало чрез естествено раждане. Той "по плът се роди от Давидовото потомство" (Римл. 1:3). Той не прие ангелско естество, но това на Авраамовите потомци, а родословното Му дърво се простира чак до Адам.

Всеки, който бива изкушаван, както знаете "се завлича и подлъгва от собствената си страст" (Яков 1:14). Това е описанието на "изкушението". Не съществува ни най-малка склонност към грях, в мен и в теб няма нито едно разположение към грях, което да не беше в Адам, когато напусна Едемската градина. Всяко зло и всеки грях, които са дошли в света, дойдоха чрез него и от него, защото той бе там. Той се откри не напълно в него, не напълно и в откритата постъпка, но се показва напълно в открити постъпки, които произлизаха от него.

Така цялата склонност към грях, която се проявява или се намира в мен, произтича от Адам; и всички разположения в теб произтичат от Адам; с това всички склонности към грях в човешкия род се появиха от Адам. Исус Христос обаче изпита всички тези изкушения, Той бе изкушен във всички тези моменти в плът, която бе получил от Давид, от Авраам и Адам. В родословното Му дърво са изброени един огромен брой съществени характерни черти и тяхното проявление сред

хората - и това не бяха праведници. Там е Манасий, който действаше по-злостно от всеки друг юдейски цар и подведе юдеите да действат по-лошо и от езичници; там е и Соломон с библейското описание на същността му; там е Давид, Раав, Юда, Яков: те са описани такива, каквито са били и сега Исус дойде по своя земен произход в края на една редица от предци на човечеството. Освен това съществува нещо като наследственост. Ти и аз имаме съществени характерни черти или белези, които са достигнали до нас далеч от миналото, може би не от нашия роден баща, може би не и от нашия дядо, но от някой пра-пра-дядо от отдавна минали времена. А това ни насочва към Божия закон: "Въздавам беззаконието на бащите върху чедата до третото и четвъртото поколение на ония, които Ме мразят, а показвам милости към хиляда поколения на ония, които Ме любят и пазят Моите заповеди" (Изход 20:5-6).

"Духовното духовно привлича" е добър, справедлив закон: той е един Божия закон. Макар че закона може да бъде престъпен, той действа по един и същи начин. Престъпването на закона не го променя, независимо дали става въпрос за нравствен или природен закон. Престъпеният закон действа чрез злото, което човек си е навлякъл, точно както справедливостта би действала винаги, ако не беше се появявало никога злото. Ако човек бе останал праведен, както Бог го бе сътворил, то тогава потомството му щеше да остане на правия път, но когато законът бе нарушен, потомството му тръгна по грешен път и законът се прояви по друг начин, защото бе изопачен.

Има един добър закон, който казва, че всичко има склонност да се насочва към центъра на земята. Без този закон ние не можем да поминем на земята. Той ни държи на земята и ни дава сила да вървим по нея и да се движим. Ако загубим опора на земята, когато краката ни се подхлъзнат, или, стоейки на висока платформа или зъбер и загубим равновесие и директната връзка със земята се прекъсва, законът влиза в сила и, както знаете, с ужасно стромолясане ни връща на земята. И сега същият този закон, който ни дава сила да живеем така удобно на земята, да се движим, да вървим - същият този закон запазва своето действие и когато нарушим хармонията и действа така непосредствено, както и преди, но наранявайки.

Това е само едно изображение на закона на човешката природа. Ако човек бе останал там, където Бог му бе посочил и както му бе посочил, законът щеше да действа непосредствено и безпроблемно. Откакто обаче човека е извън хармонията, законът пак действа непосредствено, но и наранява. И така, онзи закон за наследствеността се

простира със сигурност от Адам до плътта на Исус Христос (Неговият земен произход), както законът достига от Адам до плътта на някой друг човек от нас, защото Той бе един от нас. В него бяха нещата, които Го достигнаха от Адам, в него бяха неща, които го достигнаха от Давид, от Манасий, от редица предци, далеч от началото до Неговото рождение.

С това в плътта на Исус Христос - не в Него самия, но в Неговата плът, в нашата плът, която Той носеше в човешкото Си естество - са били налице същите склонности към грях, които се намират в теб и мен. Когато бе изкушаван "Той се въздържа от плътските желания". Тази склонност към грях, която бе в неговата плът, го притесняваше и търсеше да го подтикне и склони да извърши зло. Но чрез Божията любов и чрез своето доверие в Бога, Той получи силата на всичко да каже "не" и да преодолее всичко. В образа на грешната плът по този начин Той осъди греха в плътта.

Всички наклонности към грях, които са в мен, бяха и в Него, но Той не позволи на нито една от тях да се появи на бял свят. Той преодоля всяка една от тях. Всички наклонности към злото, които са във всеки един човек, бяха и в Него, но Той не позволи на нито една от тях да намери своето проявление в Него. Това съвсем просто доказва, че всички склонности към грях, които са в човешката плът, са били и в неговата плът, но на нито една единствена склонност не бе позволено да се прояви: Той преодоля всички тях. В Него всички ние имаме победата над всякакви влечения.

Много от тези разположения към грях са станали постъпки, направени и открити грехове. Съществува разлика между склонност към грях и едно открито проявление на онзи грях в действие. В нас има склонности към грях, които не са стигали до проявление, хиляди обаче са се проявявали. Но Той преодоля и всички склонности, които не са стигали до проявление. Как стои въпроса с греховете, които фактически са стигнали до проявление? "И Господ възложи на Него беззаконието на всички ни" (Ис. 53:6). "Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото" (1 Петр. 2:24). Така става ясно, че всички наклонности в нас към греха, които не са се проявили, и всички грехове, които са се проявили, са били положени на него. Това е ужасно, но е истина. Но, каква радост! - в онази ужасна истина се намира пълнотата на освобождението.

Да вземем под внимание и друга една страна: при греховете, които сме извършили, сами изпитваме вина и осъзнаваме осъждението въз основа на греховете. Всички те Му бяха приписани, те бяха положени върху Него. Сега един въпрос: усети ли Той вината на положените върху Му грехове?

Осъзнаваше ли осъждението на греховете, на нашите грехове, които бяха положени върху Него? Той не осъзнаваше нито един извършен грях, защото Той не бе извършил нито един, и това е истина. Но нашите грехове бяха положени върху Му и виновните бяхме ние. Позна ли Той вината на тези грехове? осъзнаваше ли осъждението за тези грехове?

Ще разгледаме това по такъв начин, че всяка душа в този дом ще каже "да". Ще го кажа и по друг начин: така ще разгледаме нещата, че всяка душа в този дом ще каже или "да", или мнозина, ако желаят, могат да кажат "да", защото може би ще има някои в този дом, които не са преживяли това, което възнамерявам да дам като илюстрация. Мнозина обаче го притежават това преживяване и могат тогава да кажат "да".

Бог придава на вярващия грешник правдата, Христовата правда. Тук има един човек, който в своя живот не е познавал нищо друго, освен грях, освен вина и осъждение. Този човек вярва в Исус Христос и Бог му предава Христовата правда. Тогава този човек, който никога в своя живот не е притежавал искрица правдивост, осъзнава правдата. В живота му се появява нещо, което никога не е било преди това, той го осъзнава, но осъзнава и радостта, и свободата.

Сега Бог приписва нашите грехове на Исус Христос точно така, както ни придава Неговата праведност. Когато обаче придава Неговата праведност на нас, които сме нищо повече от грешници, ние я разпознаваме и осъзнаваме и радостта. И когато Той приписва нашите грехове на Исус, Исус също осъзнава вината от греха, както и присъдата поради греха - и при това също както и вярващият грешник осъзнава придадената му и положената върху му праведност на Исус, както и произтичащите от това радост и мир.

Във всичко това Исус бе "ние самите". Във всички неща той бе истинен и еднакъв. Във всички неща Той бе "самите ние". Той бе едно с нас в плът; Той бе като нас, дотолкова и в такава степен каквито сме и ние в изкушението. И по отношение на вината и осъждението бе точно като нас: защото нашите грехове, нашата вина и осъждението ни бе положено на Него.

Сега нещо друго по отношение на следните думи: "Нашите грехове". Колко от тях? Всички бяха положени на Него и Той понесе вината и осъждението за всички грехове; Той ги пое върху си, заплати ги и ги изкупи. С това в Него сме свободни от всеки грях, който сме направили. Това е истината. Нека се радваме и да хвалим Бога с вечна радост. Той пое всичките грехове, които бяхме извършили, гарантира и завинаги ги отне от нас; и стъпка завинаги в краката си всяка наклонност към грях, която още не беше се проявила в

греховно действие. Така Той уреди всичко и ние сме свободни и съвършени в Него.

О, Той е един съвършен Спасител. Той е Спасител от минали грехове и победител на наклонността да се прави грях. В Него побеждаваме. За тези наклонности в нас ние не сме повече виновни, както и за греещото навън слънце; всеки един на земята е отговорен за нещата, които се проявяват в него в открити действия, защото Исус взе мерки, които се проявиха в открити действия. Преди да научим за Христос, много грехове са се проявявали в открити действия. Всичко това Господ положи върху Него и ги отстрани. Откакто се учим от Христос, Той осъди тези наклонности, които не се проявяват, като грях в плът. И трябва ли този, който вярва в Исус, да позволява това, което Исус е осъдил в плътта, да реагира в плът срещу Него? Това е победата, която принадлежи на този, който вярва в Исус.

Вярно е, дори и някой да има всичко това в Исус, то може да е без значение, ако самият той не вярва в Исус. Да вземем например някой човек, който тази вечер изобщо не вярва в Исус. Не взе ли и за него Исус същите мерки, които взе и за Илия, който тази вечер е на небето? Ако този човек пожелае да приеме Исус за свой личен Спасител и желае да се вземат мерки за всички грехове, които е направил и да бъде освободен от тях, трябва ли сега Христос да предприеме нещо, за да вземе предварителни мерки за този човек, така че той да прегрешава или трябва да го спаси от това? Не, всичко това се е случило; Той е взел всички предварителни мерки за всеки човек, когато бе в плът, и всеки, който вярва в Него, получава това без да е необходимо, каквато и да е част от това да бъде повторена. "А Той, като принесе само една жертва за греховете..." (Евр. 10:12 СП). След като ни очисти от нашите грехове, седна завинаги завинаги отдясно на Бога във висините. Така всичко е в Него и в Него е съвършено. То е в Него и това произтичащото благословение. "Защото в Него обитава телесно всичката пълнота на Божеството" (Кол. 2:9). А Бог ни дава вечния Си Дух и вечен живот - вечността, в която живеем, за да може този вечен Дух да ни разкрие и ни покаже вечните дълбочини на спасението, което имаме в Него, чийто изход е от началото и от вечността.

Нека сега го разгледаме и от една друга гледна точка. Отворете на Римляни 5:12:

"Затова както чрез един човек грехът влезе в света и чрез греха смъртта, и по този начин смъртта мина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха"

Нека сега за момент оставим междинните стихове, които ще разгледаме по-късно и да прочетем стих 18 и 19:

"И тъй както чрез едно прегрешение (на онзи човек, който прегреша) дойде осъждането на всичките човеци, така и чрез едно праведно дело (на онзи човек, който не прегреша) дойде на всичките човеци оправданието, което докарва живот. Защото, както чрез непослушанието на единия човек (онзи човек, който прегреша) станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на единия (на онзи човек, който не прегреша) мнозината ще станат праведни"

Прочетете сега междинните стихове:

("Защото и преди закона грехът беше в света, грях обаче не се вменява когато няма закон; при все това от Адама до Моисея смъртта царува и над ония, които не бяха съгрешили според престъплението на Адама, които е образ на Бъдещия" (ст. 13-14).

С това Адам обръща вниманието към Онзи, Който трябва да дойде: Христос. Адам посочваше на НЕГО. С кое Адам посочваше към Него? Със своята праведност? Не, защото той не я задържа. С греховността си? - Не, защото Христос не прегреша. С кое Адам посочваше към Христос? - С това: Всички, които бяха в света, се включваха в Адам. Всички, които са в света, биват включени в Христос. С други думи: с греха си Адам обхваща целия свят; Исус Христос, вторият Адам, със своята праведност обхваща цялото човечество. С това Адам посочва към Този, който трябваше да дойде. (Новият превод на Лутер говори за един "обърнат образ"). Четете по-нататък:

"Но дарбата не е такава, каквато бе прегрешението; защото ако поради прегрешението на единия измряха мнозината, то Божията благодат и дарбата чрез благодатта на един човек, Исус Христос, много повече се преумножи за мнозината" (ст. 15)

Изследваме двама човека: Онзи, чрез когото дойде грехът и онзи друг човек, чрез Когото дойде праведността.

"Нито е дарбата, каквато бе съдбата, чрез съгрешението на един; защото съдбата беше от един грях за осъждане, а дарбата от много прегрешения за оправдание; защото ако чрез прегрешението на единия смъртта царува чрез този един, то много повече тия, които получават изобилието на благодатта и на дарбата, сиреч правдата, ще царуват в живот чрез единия Исус Христос" (ст. 16-17)

Прочетете във връзка с това друг един текст, преди да се заемем със същинското изследване. 1 Кор. 15:45-49:

"Така е и писано: Първият човек Адам "стана жива душа", а последният Адам стана животворящ дух. Обаче, не е първо духовното, а одушевеното, и после духовното. Първият човек е от земята, пръстен; вторият човек е от небето. Какъвто е пръстният, такива са и пръстните; и какъвто е

небесният, такива са и небесните. И както сме се облекли в образа на пръстния, ще се облечем и в образа на небесния".

Първият Адам засегна всички нас; ние бяхме въввлечени в това, което той направи. Ако бе останал верен на Бога, то всички щяхме да бъдем въввлечени в това. Когато той отпадна от Бога, въввлече и нас и това отпадане обхвана и нас. И каквото и да правеше, щеше да се отразява и на нас, а това, което той извърши, направи от нас това, което сме.

Сега тук има един друг Адам. Засяга ли Той също толкова много, колкото и първият Адам? Това е въпросът. Това сега изследваме. Засяга ли вторият Адам също толкова хора, колкото първият? - Отговорът гласи: сигурно е, че това което направи вторият Адам, засегна всички, които бяха въввлечени в това, което направи първият Адам. А това, което първият Адам можеше и трябваше да направи, щеше да въввлече всички.

Да приемем, че Христос отстъпеше пред изкушението и съгрешеше. Щеше ли да означава това нещо за нас? - То щеше да означава всичко за нас. Грехът на първият Адам означава всичко това за нас. Един грях на втория Адам щеше също така да означава всичко за нас. Праведността на първия Адам щеше да е от значение за нас, а праведността на втория Адам означава всичко за всички вярващи. Това в известен смисъл е правилно, но не в смисъла, в който сега изследваме нещата. Сега ние правим изследването си от гледна точка на втория Адам. Сега искаме да го разгледаме от наша страна.

Въпросът е: Обхваща ли праведността на втория Адам точно толкова много хора, колкото и грехът на втория Адам? Вгледайте се по-отблизо! Без изобщо да сме съгласни, без изобщо нищо общо да сме имали с това, ние бяхме въввлечени в първия Адам - бяхме там. Цялото човечество бе въввлечено в първия Адам. Това, което онзи първи Адам, онзи първи човек направи, се отнася за нас, в това бяхме включени и ние. Това, което направи първият Адам, ни доведе до грях, а резултатът от греха е смърт; това достига всеки един от нас и засяга всеки.

Исус Христос, вторият Адам, прие грешното ни естество върху Си. Той но докосна "във всички точки". Той стана "ние" и умря. В НЕГО и чрез това всеки човек, който някога е живял на земята и е бил въввлечен в първия Адам, бе и тук включен и ще живее отново. Ще има едно възкресение на мъртвите, на праведните и на неправедните. Всяка душа трябва да оживее от смъртта, която дойде чрез първия Адам.

"Е", - ще каже някой, "освен онзи грях на Адам ние сме съпричастни и към други грехове. Но не и без нашето решение. Когато Бог каза: "Ще поставя и вражда между тебе и жената и между твоето потомство и нейното потомство", Той

остави на всеки да избира свободно на кой господар да служи. Оттогава всеки човек, който прегрешава в този свят, е прегрешил, защото той е избрал това. "Но ако благовестието, което проповядваме, е покрито, то е покрито за тия, които погиват - за тия, невярващите, чийто ум богът на този свят е заслепил, за да ги не озари светлината от славното благовестие на Христа, Който е образ на Бога" (2iКор. i4:3-4). Следователно не за тези, които нямаха никакъв удобен случай да повярват - богът на този свят не заслепява никой, той затваря неговите очи на вярата. Затвори ли неговите очи на вярата, Сатана се грижи те да останат колкото се може по-дълго затворени. Още веднъж прочитам текста: "Но ако благовестието" - вечното евангелие, евангелието на Исус Христос, Христос във вас, надеждата на славата, от дните на прегрешението на първия Адам до сега. "Но ако благовестието, което проповядваме, е покрито, то е покрито за тия, които погиват - за тия, невярващите, чийто ум богът на този свят е заслепил". И защо Сатана заслепява сетивата? Защото те не вярват.

Авраам, езичникът, роден като езичник, каквито сме всички ние, бе възпитан като езичник, израстна в семейство на езичници коленичеше пред идоли и звезди, се отвърна от всичко това и се обърна към Бога, отвори очите на вярата си и ги употреби, така че Сатана никога не получи невъзможност да заслепи очите на Авраам, И Авраам, един езичник, който се обърна от езичниците към Бога и Го намери в пълнотата на надеждата в Исус Христос - това е причината, поради която Бог представи пред взора му целия свят. То е пример за това, какво може да намери един езичник на тази земя. То е един даден от Бога пример за това, как всеки езичник е без извинение, ако не може да намери Бога в Исус Христос чрез вечното евангелие. Авраам е изложен пред взора на всички народи като пример за това, че всеки езичник сам носи отговорността, ако не намери това в своите си пътища, което намери Авраам в своите.

И точно както първият Адам достигна хората, така ги достигна и вторият Адам. Първият Адам доведе хората под осъждението на проклятието от греха и смъртта. Праведността на втория Адам отстрани това и събужда всеки един отново за живот. Веднага щом Адам прегреша, Бог му подари втора възможност и го остави свободен да избира своя господар. От тогава всеки може сам да избира господаря си и с това сам е отговорен за греховете си. Когато Христос освободи всеки от греха и смъртта, която дойде на нас от първия Адам - тази свобода е за всички и всеки, който избира да я има.

Господ никого няма да принуди. Той не принуждава никого към грях и никого към праведност. Всеки прегрешава

по свободен избор. Писанието свидетелства за това. Чрез решението си всеки може да бъде съвършено оправдан. Писанието го доказва. Никой няма да преживее втората смърт, ако избере правдата вместо греха и живота вместо смъртта. В Исус Христос за човека е предвидено всичко, от което има нужда и може да има в праведността. Всичко, което трябва да направим, се състои в това да изберем Исус, а този избор ни принадлежи.

И както първият Адам беше "ние", така и вторият Адам беше "ние" във всички неща ТОЙ е точно толкова слаб, колкото и ние. Прочетете, моля, следните два текста: "Отделени от Мене не можете да сторите нищо" (Йоан 15:5). А за Себе Си казва: "Аз не мога да върша нищо от Себе Си" (Йоан 5:30).

Тези два текста са всичко, от което в момента се нуждаем: те казват всичко. Да си без Христос означава да си без Бога, а така човек не може да направи нищо: от само себе си и в себе си човек е напълно безпомощен. Това е състоянието на човека без Бога. Исус Христос казва: "Аз не мога да върша нищо от Себе Си". Това показва, че Господ Исус Христос се появи в този свят: в плът, в човешкото си естество, точно там, където човекът в този свят е без Бога. Той самият се явява там, където стои загубеният човек. Той изключи Своя Божествен АЗ и става "ние". Безпомощен като сме ние Бога, Той пое риска отново да съумее да се върне при Бога и да ни вземе със Себе Си. Това бе един ужасен риск, но слава да бъде на Бога, ТОЙ победи, всичко бе съвършено, в НЕГО ние сме спасени.

Когато Той застана там, където сме ние, Той каза: "Искам да положа доверието Си в Него" и това доверие не остана разочаровано. В отговор на това доверие Отец живееше в Него и с Него и Го запази от греха. Кой бе Той? Един от нас. Така Исус Христос донесе на всеки от този свят Божествена вяра. Това е вярата на Господ Исус. Това е спасителна вяра. Вярата не е нещо, което идва от нас самите, с което ние Му вярваме, но тя е НЕЩО определено, въз основа на което ТОЙ вярваше - вярата, която Той упражняваше и ни донесе, която става наша и действа в нас: дар от Бога. Това означават думите: "Тук е нужно търпението на светиите, на тия, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исуса" (Откр. 14:12). Те пазят вярата в Исуса, защото упражняваната от Исус вяра е Божествена.

И понеже ние сме в Него, ТОЙ ни донесе онази Божествена вяра, която спасява душата, онази Божествена вяра, чрез която можем да кажем заедно с Него: "Желая да положа упованието си в Него". И след като положим по този начин нашето упование в Него, ще има и днес точно толкова

малко разочарование, както и тогава. Бог отговори на доверието и обитаваше в Него. Бог и днес ще отговори на всяко доверие в нас и ще живее в нас.

Бог живееше в Него и ТОЙ бе като самите нас. Ето защо името Му е "Емануел", Бог с нас - не Бог с Него, защото Бог бе с Него преди да създанието на света. Той можеше да остане там и изобщо да не дойде при нас, Бог можеше винаги да бъде с Него и тогава името Му щеше да гласи: Бог с Него. Той можеше така да дойде в този свят. Това обаче никога нямаше да бъде "Бог с нас". Това, от което имахме нужда бе "Бог с нас". "Бог с Него" не ни помага, трябва ние да сме в Него. Това обаче е благословието, което получаваме от това: Той, Който някога бе с Бога, стана едно с нас; ТОХ, Който бе едно с Бога, стана едно с нас; ТОЙ, Който някога бе с Бога, стана човек, за да стане от "Бог с Него" в "Бог с нас". О, това е Неговото име! Това е Неговото име! Радвайте се през цялата вечност на името Му - Бог с нас!

*****

ТРОЙНАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ-15

Разглеждаме името на Христос, което гласи "Бог с нас". И както бе казано преди това, ТОЙ не можеше да бъде "Бог с нас", без да се уподоби на нас, защото не само ТОЙ бива отрит на този свят. В този свят виждаме Исус не такъв, какъвто бе на небето; ТОЙ не дойде на земята такъв, какъвто бе там, нито пък бе открита на света тази личност, която бе в небето, преди Неговия земен живот. Той се отрече от Себе Си и стана като нас. И тъй като положи упованието Си на Бога, Бог обитаваше в Него, а понеже Той бе един от нас и с Него бе Бог, Той е : "Бог с нас". Това е името Му.

Ако бе дошъл в този свят такъв, какъвто бе на небето - като Бог, Който се открива, като "Бог с Него", името Му нямаше да бъде "Бог с нас", особено ако не бе един от нас. Но Той се отрече от Себе Си. Сам Той не бе открит в света. Защото писано е: "Освен Отца никой не познава Сина" - не само "нито един човек", но "никой". "Освен Отца никой не познава Сина". "Нито познава някой Отца, освен Синът и оня, комуто Синът би благоволил да Го открие". Не! Никой не познава Сина, само Бащата. А Отец не разкрива на света Сина, а напротив - Синът разкрива Отец.

Христос не разкрива Себе Си. Той разкрива на света Отец и в света Той Го разкрива на хората. Ето защо казва "Нито познава някой Отца, освен Синът и оня, комуто Синът би благоволил да Го открие". Така Отец бива открит в света и нам, и в нас в Христос. Това е тема, която разглеждаме

през цялото време. Това е центърът, около който всичко се върти. И понеже Христос прие естеството ни във всичко и така стана човек, когато четем за Него и за отношението на Отец с Него, всъщност четем за самите нас и за връзките ни с Отец. По начина, по който Бог се отнася към Него, по този начин се отнася и Той към нас; това, което Бог прави за Него, Той прави за нас. Ето защо отнов е писано: "Който за нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез него праведни пред Бога" (2 Кор.і5:21).

Ето защо Той трябваше да се уподоби във всичко на своите братя и е в най-тясна кръвна връзка с тях. Сега трябва да разгледаме от една друга гледна точка тази велика тема: Първо, Христос в псалмите, за да видим в каква пълнота сочат псалмите на Христос и че именно Христос е Този, за чиито преживявания се разказва там.

Невъзможно е, да се разгледат в детайли общо 150-те псалми в един доклад или в дузина доклади, за да се покаже голямата тайна в големия брой псалми. Тази тайна е Христос. Ще се спрем на няколко псалми, където сам Бог се позовава на Христос. Когато след това прочетем тези псалми, ще разберем че четем за Исус Хриустос и Божието действие с Него - и че Той през цялото време е бил един от нас, слаб като нас, с греховна плът като нашата, направен като нас грешник, като цялата ни вина и всичките ни грехове бяха положени на Него: Той прие вина и осъждане във всички неща, както и самите ние. Да вземем 40-ти псалм, който се отнася за идването на Христос на този свят. Отворете на 40 псалм и заедно с това на 10-та глава от Посланието до Евреите. Започваме с Пс. 40:6 : "В жертви и приноси Ти нямаш благоволение; отворил си уши в мене". В превода на Рандълсарт се казва: "Продупчи Ми ушите" (СП). Тайната на тази бележка под линия се намира в Изход 21:1-6. Един евреин-роб трябва да слугува на господаря си определено число години и в годината на освобождението трябва да бъде пуснат на свобода. Но ако той каже: "Аз, жена ми и децата ми обичаме моя господар и не искаме да бъдем освободени", то тогава господарят му е трябвало да го заведе до стълбовете на вратата и да пробие ухото му с шило и тогава той завинаги остава негов служител. Всяка дупка, която е пробита с шило на ухото, бе един изключителен знак за това, че ухото на този човек ще е винаги отворено за господаря си, в готовност за послушание.

Така че Христос дойде на света като човек и каза: "В жертви и приноси Ти нямаш благоволение; отворил си уши в мене" (сравни Пс.і40:6 с Евр.і10:5-10). Ушите ми са отворени за Словото Ти, готови са за заповедите Ти; не

желая да се махна, аз и децата ми обичаме моя господар. Неискам да се махна. Завинаги оставам твой служител.

"Всеизгаряния и приноси за грех не са Ти угодни. Ето, дойдох, (в свитъка на книгата е писано за Мене), да изпълня Твоята воля, о, Боже" (Евр. 10:6-7).

Да прочетем сега Евреи 10:5-9: "Затова Христос, като влиза в света, каза: 'Жертва и принос не си поискал, но приготвил си Ми тяло. Всеизгаряния и приноси за грех не Ти са угодни. Тогава рекох: Ето, дойдох, (в свитъка на книгата е писано за Мене), да изпълня Твоята воля, о, Боже. Като каза първо: Жертви и приноси и всеизгаряния и приноси за грех не си поискал, нито Ти са угодни' (които впрочем се принасят според закона), после казва: Ето, дойдох да изпълня волята Ти.. Ще каже: Той отмахва първото, за да постанови второто".

Тук Бог отнася 40-ти псалом към Христос; и Той Го казва с идването Си на света. Нека продължим с 40-ти псалм:

"Драго ми е, Боже мой, да изпълнявам Твоята воля; Да! законът Ти е дълбоко в сърцето ми. Прогласил съм правда в голямо събрание; ето, не съм въздържал устните си, Господи, Ти знаеш. Правдата Ти не съм скрил в сърцето си; верността Ти и спасението Ти съм изявил; не съм утаил Твоето милосърдие и Твоята истина от голямо събрание. Господи, не задържай благите Си милости от мене; Твоето милосърдие и Твоята истина нека ме пазят винаги; защото са ме окръжили безбройни злини, постигнаха ме беззаконията ми, така щото не мога да повдигна очите си; те са по-многобройни от космите на главата ми, и сърцето ми отпадна" (Пс. 40:8-12).

За кого става тук въпрос? За Христос. Откъде получи Той греховете? О, "Господ възложи на Него беззаконието на всички ни" (Ис. 53:6).

Не са ли ни преброени и космите по главата? И ако Той погледне на Себе Си и се наблюдава, как би изглеждал в собствените Си очи? О, "сърцето ми отпада" поради голямата ми вина и присъдата поради греха - нашият грех бе положен върху Му.

Но в Своята Божествена вяра и доверие към Отец Той продължава:

"Господи, не задържай благите Си милости от мене; Твоето милосърдие и Твоята истина нека ме пазят винаги; защото са ме окръжили безбройни злини, постигнаха ме беззаконията ми, така щото не мога да подигна очите си; Те са по-многобройни от космите на главата ми и сърцето ми отпадна. Благоволи, Господи, да ме избавиш; Господи, побързай да ми помогнеш. Нека се посрамят и се смутят всички заедно всички ония, които търсят душата ми, за да я погубят; нека се обърнат назад и се опозорят ония, които се

наслаждават на злощастията ми. Нека се смят поради срама си ония, които ми думат: О, хохо! Нека се радват и се веселят в Тебе всички, които Те търсят; ония, които обичат спасението Ти, нека думат винаги: Да се величае Господ" (Пс. 40:11-16).

Кой каза това? Той, Който осъзнаваше греха в голямото му разнообразие и че космите на главата са ви преброени. Той, Който бе така потиснат и натоварен с тези грехове, хвалеше и славеше Бога!

"А Аз съм сиромах и немощен, но Господ се грижи за мене; помощ моя и избавител мой си Ти; Боже мой, да се не забавиш!" (Пс. 40:17).

Нека се върнем сега към Псалм 40:1: "Чаках с търпение Господа; и Той се приклони към мене и послуша вика ми". Кой (чакаше)? - Христос. Той бе един от нас. Трябва ли тогава да кажем:

"Чаках с търпение Господа; и Той се приклони към мене и послуша вика ми"? Разбира се. Какво? Той е натоварен с грехове като мен? - Грешник като мене? - С греховна плът като моята? - как обаче да разбере, че Той чува вика ми? О, цял живот като най-близък роднина Той показва това. В плътта Той показва, че скланя ухото Си и се вслушва, за да чуе виковете ми. Има време, знаете ли, когато греховете ни изглеждат високи като планини. Чрез тях така се обезкуражаваме и точно тогава Сатана е готов да каже: "Да, съвсем правилно, че си се обезкуражил от това, безмислено е да се молиш на Бога, с такива като тебе Той не се занимава, прекалено си лош". И си мислим, че Господ изобщо не иска да чуе молитвите ни. Далеч от такива мисли! Той не само иска да ги чуе, но Той се и вслушва с интерес, за да ги чуе. Помислете за думите на Малахия: "И Господ внимаваше и слушаше" (Мал. 3:16). Да внимаваш, означава внимателно да се вслушаш: Господ внимаваша с интерес, за да чуе молитвите на натоварения с грехове народ.

Но в обезкуражаването ни идват моменти, когато водите се надигат над главите ни, когато почти не можем да съберем смелост, за да изговорим високо молитвите си. О, във времена като тези, когато молитвите са с прекалено слаба вяра, за да достигнат до вслушващия се Бог, Той се свежда отгоре и внимателно слуша, Той скланя ухото си и чува. Това е Господ; това е Отецът на нашия спасител Исус Христос, Който ни обича и ни спасява от греховете. И когато Той превежда през дълбоките води теб и мен, които заливат главитени, както някога заливаха и Неговата глава - О, можем търпеливо да почакаме Господа, Той ще се наклони към нас, ще се сведе към нас и ще чуе нашия вик!

"И изведе ме из гибелната яма, из тинята и калта, и постави на скала нозете ми, та утвърди стъпките ми; тури още в устата ми нова песен, хваление към нашия Бог; мнозина ще видят и ще се убоят и ще уповават на Господа. Блажен оня човек, който възлага упованието си на Господа, и не е склонил към горделивите нито към ония, които коварно отстъпват" (Пс. 140:2-4).

Да се обърнем сега към 22 псалм. Внего се съдържа толкованото, че всички го познават и всички знаят, за какво се отнася. Да започнем с втори стих:

"Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил? (Кой каза това? - Исус на кръста) Защо стоиш далеч и не ми помагаш, нито внимаваш на думите на охкането ми? Боже мой, викам денем, но не отговаряш, и нощем, но нямам отдих. Но ти си Светият, Който си възцарен между Израилевите хваления. На Тебе уповавах бащите ни, уповавах и Ти ги избави, към Тебе извиках и бяха избавени; на Тебе уповавах и не се посрамирах. А аз съм червей, а не човек, укоряван от човеците и презиран от люде. Всички, които ме гледат, ругаят ме, отварят устните си, кимват с глава и казват: Той упова на Господа: нека го избави; нека го избави, понеже има благоволение в него" (Пс. 22:2-8).

Знаете, че това е описанието на Неговото разпятие. Това е кръстният псалм.

"Но Ти си, Който си ме извадил из утробата; Ти си ме научил да уповавам като бях на майчините си гърди, на Тебе бях оставен от рождението си; от утробата на майка ми Ти си мой Бог. Да се не отдалечиш от мене, защото скръбта е близо, понеже няма помощник. Много юнци ме обиколиха; силни васански бикове ме окръжиха. Отвориха срещу мене устата си, като лъв, който граби и реве. Разлях се като вода, и разглюбиха се всичките ми кости; сърцето ми стана като восък, разтопява се в сред вътрешностите ми; И Ти си ме свел в пръстта на смъртта. Защото кучета ме обиколиха; тълпа от злодейци ме окръжи; прободоха ръцете ми и нозете ми. Мога да преброя всичките си кости, хората се взират в мене и ме гледат. Разделиха си дрехите ми, и за облеклото ми хвърлиха жребие. Но Ти, Господи, да се не отдалечиш; Ти, сило моя, побързай да ми помогнеш. Избави от меч душата ми, животът ми от силата на кучето. Избави ме от устата на лъва и от роговете на дивите волове. Ти си ме послушал! Ще възвестявам името Ти на братята си; в сред събранието ще Те хваля. Вие, които се боите от Господа, хвалете Го; цялото Яково потомство славете Го; И бойте Му се, всички вие от Израилевото потомство. Защото не е презрял и не се е отвръщавал от скръбта на оскърбения, нито е скрил лицето Си

от него: но послуша, когато извика той към Него" (Пс. 122:9-24).

Кой говори тук? Кой говори за вика на скърбящите, за грешника, който е натоварен с грехове, чийто брой надвишава космите по главата му? - Кой казва, че Отец няма да се отвърне от един такъв човек? - казва го Христос, а Той знае това. Кой казва, че Отец няма да отвърне лика Си от такива като теб и мен? - Казва го Христос и го демонстрира: не живее ли той сега в светостта на праведния Бог? - В това се показва пред цялата вселена, че Бог не отвърща лика си от даден човек, чийто грехове са надвишили броя на космите по главата му. Така че, имайте кураж и добро разположение. Той е нашето Спасение, Той го извърши и показва на всичките хора, че Бог е Спасител на грешниците.

"От Тебе е, гдето принасям хваление в голямото събрание; ще изпълня обреците си пред ония, които Му се боят" (Пс. 22:25)

Желаете ли това? Да обърнем внимание на следното: Кой беше Христос, когато каза тези думи? - Той бе един от нас. И кой продължава да ги казва? Не ни ли е скъпо в Него това, както и преди 1 800 години? Тогава това ни бе скъпо, защото Той бе един от нас; и не е ли сега в Него същото? Ето и последните два стиха от 22 Псалм:

"Неговото потомство ще Му слугува; ще се приказва за Господа на идното поколение. Ще дойдат и ще известят правдата Му на люде, които ще се родят, казвайки, че Той е сторил това" (Пс. 122:30-31)

Следва 23-ти Псалм. "Господ е Пастир мой; няма да остана в нужда" Чий? - На Христос. Двадесет и вторият псалм е един химн на разпятието, кръстният псалм. Какво става в 23-ти псалм? Нека видим:

"Господ е Пастир мой; няма да остана в нужда. На зелени пасбища ме успокоява; при тихи води ме завежда. Освежава душата ми; води ме през прави пътеки заради името Си" (Пс. 123:2-3). Кого? Мене грешника? - Натоварен с грехове? Ще ме води ли по прави пътеки? - Да. Откъде ли знаете това? Той някога го направи. В Христос Той ме води цял живот по прави пътеки заради името Си. Ето защо зная, че ще води мен, грешния човек в Христос, винаги по прави пътеки заради името си. Това е вяра.

Нека разгледаме тези думи, както ги чухме тази вечер в проповедта на брат Прескот като самото Божие спасение, което идва към нас, тогава самите тези думи ще предизвикат в нас Божието спасение. От там дойде за Исус спасението. Когато Той се появи там, където сме ние, откъде дойде за Него спасението? Той не спаси сам Себе Си. Затова и се

появи тази подигравка: "Други е избавил, пък Себе Си не
може да избави!"